

## Arrest

nr. 203 652 van 8 mei 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats:** Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat Suzanne VAN ROSSEM  
Violetstraat 48  
2060 ANTWERPEN

**tegen:**

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 april 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 december 2017 een aanvraag om medische regularisatie in, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 februari 2018 gaf de ambtenaar-geneesheer advies over de voormelde aanvraag, en op 8 februari 2018 werd ze door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ongegrond verklaard. Samen met deze laatste beslissing werd verzoeker ook in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een annulatieberoep in, dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het nr. 218 317.

1.4. Op 28 april 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer die verklaart te heten(1):*

*naam: O.*

*voornaam: B. C.*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Nigeria*

*In voorkomend geval, ALIAS:*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*Risico op onderduiken:*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft zich reeds*

*niet aan meerdere verwijderingsmaatregelen (BGV's van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2018) gehouden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2014 die hem werden betekend werd op 17.06.2014, op 07.12.2017 en op 07.03.2018). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.*

*Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.*

*Betrokkene verklaart in het hoorecht dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, maar wel twee kinderen heeft die nog in Nigeria wonen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.*

*Op de vragen waarom hij in België is en of redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong, antwoordt betrokkene slechts in algemene termen dat hij “problemen heeft in Nigeria” en in België wil blijven omdat hij ziek is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende*

schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Op de vraag of hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van oorsprong haalt betrokkene problemen met de nieren en suikerziekte aan. In dit verband dient te worden opgemerkt dat betrokkene aanvraag tot medische regularisatie recentelijk ongegrond werd verklaard. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt

niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam aan in België op 26.03.2008 in het bezit van een Schengenvisum geldig voor kort verblijf. Op 25.05.2012 en op 30.05.2012 werd hem door de gemeente Boom een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Op 28.06.2012 liet betrokkene te Boom wettelijke samenwoning registreren met een Belgische onderdane (B. I.).

In functie van zijn partner diende hij op 28.06.2012 een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd geweigerd op 20.12.2012. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 24.12.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

In functie van zijn partner diende hij op 13.02.2013 nogmaals een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd geweigerd op 30.07.2013 omdat Mevr. I. reeds op 06.02.2013 eenzijdig de wettelijke samenwoning had beëindigd en omdat er op 18.04.2013 een negatieve woonstcontrole was uitgevoerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 17.06.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 22.12.2014 verworpen door de RVV.

Betrokkene gaf opnieuw geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 22.09.2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.10.2017. Deze beslissing is op 07.12.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Betrokkene gaf alweer geen gevolg aan dit bevel en diende op 14.12.2017 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 08.02.2018. Deze beslissing is op 07.03.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nigeria wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene werd meermaals door de gemeente Boom en door stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

*Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.*

*Betrokkene verklaart in het hoorecht dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, maar wel twee kinderen heeft die nog in Nigeria wonen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.*

*Op de vragen waarom hij in België is en of redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong, antwoordt betrokkene slechts in algemene termen dat hij "problemen heeft in Nigeria" en in België wil blijven omdat hij ziek is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

*Op de vraag of hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van oorsprong haalt betrokkene problemen met de nieren en suikerziekte aan. In dit verband dient te worden opgemerkt dat betrokkene's aanvraag tot medische regularisatie recentelijk ongegrond werd verklaard. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.*

*Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.*

*Vasthouding*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:**

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:*

*Risico op onderduiken:*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan meerdere verwijderingsmaatregelen (BGV's van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2018) gehouden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013, van 17.10.2017 en van 08.02.2014 die hem werden betekend werd op 17.06.2014, op 07.12.2017 en op 07.03.2018). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.*

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.*

*Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*

*[...]"*

## **2. Voorwerp van het beroep.**

*Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet*

worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

### 3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

#### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

#### 3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

##### 3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

##### 3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

###### 3.2.2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

*“1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur*

*Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*

*Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.*

*Het is zeer onzorgvuldig van verwerende partij om geen nieuw onderzoek te doen naar de schending van art. 3 van het EVRM. Zij verwijzen naar de situatie i.v.m. de aanvraag art. 9ter*

Nochtans dienen ze zelf ook een grondig en individueel onderzoek te verrichten alvorens men verzoeker oppakt en in een gesloten centrum onderbrengt.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van verwerende partij om verzoeker eerst op te sluiten en hem een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten om nadien een grondig onderzoek te voeren of hij effectief kan terugkeren.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd.

Dit wordt ook vermeld in de bestreden beslissing zelf.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Men kan zich niet beroepen op een onderzoek dat gevoerd werd bij het nemen van de negatieve beslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag. Dat men zich hier niet zomaar op kan beroepen, zonder een recent, grondig en individueel onderzoek.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

*Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”*

3.2.2.1.2. Het derde middel luidt als volgt:

*“3. Schending van art. 3 van het EVRM*

*Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.*

*Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. In de eerste plaats omdat de aandoening dermate ernstig is.*

*Dit blijkt ook uit alle medische attesten die reeds werden gevoegd bij de aanvraag alsook het beroep dat werd ingediend.*

*In zijn land van herkomst zijn de nodige behandelingen niet beschikbaar en indien deze al beschikbaar zijn, zijn deze voor verzoeker niet toegankelijk.*

*Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken m.b.t. de aandoening.*

*Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.*

*Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.*

*Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Nigeria en het risico op een mensonterende situatie.*

*Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!*

*Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.*

*Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:*

*“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.”*

*Ook arrest nr. 108 524/II van uw Raad maakt diezelfde overweging:*

*“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’*

*Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren naar Nigeria.*

*Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!*

*Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitslatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.*

*Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien hij dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!*

*Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.*

*Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:*

*“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”*

*Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:*

*“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”*

*Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.*

#### 3.2.2.1.3. Het eerste en derde middel worden samen beoordeeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op



grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd leest waar hij stelt dat in de beslissing zelf wordt vermeld dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie. Het tegendeel is waar. De gemachtigde verwijst naar het feit dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM omdat verzoeker geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, maar wel twee kinderen heeft die in Nigeria wonen. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt in de beslissing gesteld dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending niet kan volstaan omdat artikel 3 van het EVRM vereist dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Wat betreft de verwijzing naar zijn gezondheidssituatie verwijst de gemachtigde in de beslissing naar het feit dat verzoekers aanvraag tot regularisatie om medische redenen recent ongegrond werd verklaard, dat uit diepgaand onderzoek naar zijn medische toestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van adequate behandeling in het land van herkomst is gebleken, dat verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat er geen risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM, dat er geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand sedert deze vaststellingen dermate zijn gewijzigd dat hij alsnog een risico zou lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat deze bepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter omdat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het herkomstland en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van deze bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, zo wordt nog gesteld, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen uitwijzing dwingend zijn, hetgeen thans niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van verzoeker tot regularisatie om medische redenen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard omdat uit zijn medische dossier niet kon worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies waarop deze beslissing steunt werd vastgesteld dat de behandelingen voor de aandoeningen van verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Nigeria.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat deze motivering onzorgvuldig, niet afdoende, niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn. Hij maakt niet aannemelijk dat en met welke elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden in de aanloop naar het nemen van de bestreden beslissing. In het bijzonder brengt verzoeker geen enkel element bij waaruit zou blijken dat de vaststelling dat, sedert het onderzoek naar zijn gezondheidstoestand in het kader van zijn recente aanvraag van 14 december 2017 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zijn gezondheidstoestand zou zijn gewijzigd op een manier die alsnog een mogelijk risico op een

behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM aan de oppervlakte zou brengen, in casu niet zou volstaan of niet correct zou zijn. De loutere verwijzing naar het hangende beroep inzake de beslissing betreffende de aanvraag op grond van artikel 9ter en de stukken die in het kader daarvan mogelijks werden neergelegd volstaan niet: verzoeker heeft de Raad immers niet uitgenodigd om versneld over te gaan tot de beoordeling van dat beroep.

Het complete gebrek aan concrete argumentatie in casu klemt des te meer nu het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het is thans duidelijk dat verzoeker niet met concrete en bewijskrachtige argumenten aanvoert dat hij in geval van verwijdering naar Nigeria zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dus evenmin aangetoond.

3.2.2.1.4. Het eerste en derde middel zijn niet ernstig.

3.2.2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

*“2. Schending van art. 6 van het EVRM*

*Verzoeker heeft op 30.03.2018 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge een negatieve beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag.*

*Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal hij de kans niet hebben om zijn verhaal te doen en zijn rechten te vrijwaren.*

*In het kader van het beroep tegen de negatieve 9ter-aanvraag, wordt door verzoeker aangetoond dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst door zijn aandoeningen. Indien verzoeker nu terugkeert, zal dit de motivatie in het kader van zijn beroep teniet doen.*

*Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.*

*Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.*

*Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoeker gerepatriëerd werd.*

*Art 6 EVRM stelt:*

*‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.’*

*Dit is in casu niet gebeurd.*

*De aanvraag van verzoeker is ontvankelijk verklaard. Hierdoor wordt de ziekte als ernstig genoeg gevonden om verder te onderzoeken.*

*Tegen de ongegrondverklaring werd beroep aangetekend omdat verzoeker niet kan terug keren wegens de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de behandelingen in zijn land van herkomst. Indien verzoeker toch zou terugkeren, zou dit contradictorisch zijn en kan zijn beroep om die reden niet verder behandeld worden.*

*Dat hiermede geen rekening werd gehouden.”*

3.2.2.2.2. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verder moet erop worden gewezen dat de door de verwerende partij genomen beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot aan de eventuele vernietiging wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Het beroep ingesteld bij de Raad tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking en verhindert de uitvoerbaarheid van de thans bestreden beslissing op zich niet.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing nog:

*“De omstandigheid dat de terugleiding naar Nigeria wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.”*

Verzoeker betoogt dat hem het belang zal worden ontzegd omdat hij zal zijn verwijderd naar zijn herkomstland, maar het komt de Raad niet toe om in het kader van de huidige procedure vooruit te lopen op de beoordeling van het hangende beroep, ook niet wat de beoordeling van het belang betreft. Daarbij komt nog, zoals hiervoor reeds werd gesteld, dat verzoeker de Raad niet heeft uitgenodigd om versneld en voor zijn effectieve verwijdering kennis te nemen van het beroep tegen de beslissing aangaande zijn medische regularisatieaanvraag, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had middels het gebruik van de daartoe geëigende procedure.

3.2.2.2.3. Het tweede middel is niet ernstig.

3.3. De drie middelen zijn in geen van hun onderdelen ernstig. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. WIJNANTS